

Brev i April

Der er de landskaber vi har rejst igennem og boet i og som sjældent har været de samme samtidig.

Der er bevidsthedens transport af disse landskaber og deres forvandling til et føleligt rum hvor vidt forskellige egne vokser sammen.

Der er vores arbejde med billederne ordene for at bringe alle ting tilbage til det landskab de kommer fra. Det som hele tiden har været det samme samtidig.

|

o o o o o

Vi ankommer tidligt en morgen,
næsten før vi er vågne.
Luften er bleg og lidt kølig,
og den krøller lidt på huden
som en hinde af fugt.
Vi taler om edderkoppens spind,
hvordan går det til,
og om regnen der vaskede vandet,
undervejs mens vi sov,
mens vi kørte
over jorden.
Så er vi ved huset,
og vi bader i grusgangens støv
som blandt spurve.

Letter in April

There are the landscapes we have travelled through and lived in and that have seldom been the same at the same time.

There is consciousness' transportation of these landscapes and their transformation into a perceptible space where widely differing regions grow together.

There is our work with images words to bring all things back to the landscape from which they come. That which has always been the same at the same time.

|

o o o o o

We arrive early one morning,
almost before we are awake.
The air is pale and somewhat cool,
and it curls a little on the skin
like a membrane of moisture.
We talk about the spider's web,
how it is made,
and about the rain that washed the water,
during the journey while we were asleep,
while we drove
over the earth.
Then we are at the house,
and we bathe in the gravel walk's dust
as among sparrows.

oooo

Er dette vandfald
af billeder
virkelig et hus.
Er det virkelig os
der skal bo
i dette styrt
gennem mængden
af guder.
Bo og dække bord
og dele.

o

Pakker ejendele ud,
lidt smykker
lidt legetøj
papir,
de nødvendige ting
stillet indenfor
i verden
for en tid.
Og mens du tegner
og kortlægger
hele kontinenter
mellem sengen
og bordet,
drejer labyrinten
i sin ophængning,
og tråden
der aldrig fører ud
er et øjeblik
ude.

oooo

Is this waterfall
of images
really a house.
Is it really us
who are going to live
in this sudden fall
through the host
of gods.
Live and lay the table
and share.

o

Unpack possessions,
a little jewellery
a few toys
paper,
the necessities
placed inside
in the world
for a while.
And while you draw
and map
entire continents
between the bed
and the table,
the maze turns
suspended on its hook,
and the thread
that never leads out
is for a moment
outside.

oo

Så vælter lyset
pludselig ind
og skjuler os helt.
Solen er rund
som æblet er grønt
og de stiger og falder.

ooo

Allerede på gaden
med pengene knuget
i hånden,
og verden er et hvidt bageri,
hvor vi vågner for tidligt
og drømmer for sent
og hvor strømme af rå
og ubrugte tanker
kommer sandheden nærmest,
længe før de bliver tænkt.

II

oo

Urolige duer overalt
og frygten for digtet
der skræmt
flyver op
ved den mindste
bevægelse.

oo

Then the light
suddenly pours in
and completely hides us.
The sun is round
as the apple is green
and they rise and fall.

ooo

Already in the street
with the money clenched
in my hand,
and the world is a white bakery
where we wake up too early
and dream too late
and where the streams of raw
and unused thoughts
come closest to the truth,
long before they are thought.

II

ooo

Restless pigeons everywhere
and the fear of the poem
that startled
flies up
at the slightest
movement.

Lægger brødsuler ud,
så ordene sætter sig
stille.
Snart kun en pikken
tilbage
efter mindste
lille krumme
af betydning,
sætningsløs
og grum.
Snart kun
en
lovbunden
voldelig fred.

oo

Da vælter lyset
pludselig ind
og skriger
i munden på sig selv,
når vi fødes.
Men mere meningsløst
og smukt
som til et efterbillede
af sorg
lytter øjnene
til lyset,
der er hvidt og flydende
som mælk.
Og mens vi drikker,
hører vi tørsten
der slukkes.

Put out breadcrumbs,
so the words sit
still.
Soon
only a pecking
left
after the least
little crumb
of meaning,
sentenceless
and cruel.
Soon only
a regular
violent peace.

oo

Then the light
suddenly pours in
and screams
in its own mouth
when we are born.
But more meaningless
and beautiful
as to an after-image
of sorrow
the eyes listen
to the light,
which is white and liquid
like milk.
And while we drink,
we hear the thirst
that is quenched.

o o o o o

Går ud på terrassen,
mens tusmørket åbner sine sluser
og alt glider i ét
med sig selv.
Og det du spurgte om,
om edderkoppens spind,
og regnen der vaskede vandet,
måske,
men jeg ved ikke rigtig,
om duggen kan huskes.
Duggen der om sommeren
dunede spindet så blødt
som kun et under kan være;
lærte hvad arbejde var,
at det var sådan det var,
som ordet dug,
og hvis man læste det spejlvendt,
som gud.

o o o o

Alt forladt,
hvad jeg har tænkt,
og tilgivet
verden
igen.
Dette hus
som en skal,
kysset tynd
og uden undren.
Kun så lydt
som en tiskan

o o o o o

Go out onto the terrace
while the twilight opens its sluices
and everything glides at one
with itself.
And what you asked about,
about the spider's web,
and the rain that washed the water,
perhaps,
but I do not know for sure
if the dew can be remembered.
The dew that in summer
downed the web so softly
as only a wonder can be;
learnt what work was,
and that was how it was,
like the Danish word dew,
and if one reads it backwards,
the Danish word god.

o o o o

Everything forgiven
that I have thought,
and pardoned
the world
once more.
This house
like a shell,
kissed thin
and without wonder.
Only carrying as much sound
as a whisper

gennem mængden
af blade,
et helt andet sted,
på et træ
som en anden betragter
i det fjerne,
måske fra en bus
der holder stille.

◦

Ellers vinter og sommer
og vinter igen
tilbragt i selskab
med noget så enkelt
som et fuldkommen
verdensløst
granatæble
der ingenting
siger.
Og mens du sover
og kortlægger
hele kontinenter
langs med søvnflodens
bredder,
pakker jeg granatæblet ud
af det lilla papir
og skærer det igennem
på midten.
Det ligner
en anden slags hjerne
end vores.
Hvem ved

through the host
of leaves,
somewhere completely else,
on a tree
that someone else observes
in the distance,
perhaps from a bus
that is standing still.

◦

Otherwise winter and summer
and winter once more
spent in the company
of something as simple
as a completely
worldless
pomegranate
that says
nothing.
And while you sleep
and map
entire continents
along the banks of
the sleep-river,
I unpack the pomegranate
from the mauve paper
and cut it
into two halves.
It looks like
another kind of brain
than ours.
Who knows

om granatæblet
ved med sig selv,
at det hedder
noget andet.
Hvem ved
om jeg selv
måske hedder
noget andet
end mig selv.
Jeg tænker,
altså er jeg del
af labyrinten.
Trøstesnak
og håb om en udvej.
Der er jo kun floden
og dens to store bredder.
På den ene
fortælling, idyl
og det rasende håb
om forklaring
og slutning.
På den anden
den eneste ene forklaring
der breder sig
og breder sig
og breder sig
ind
i sig selv.

if the pomegranate
knows of itself
that it is called
something else.
Who knows
if I myself
am perhaps called
something else
than myself.
I think,
therefore I am part
of the maze.
Words for comfort
and hope of a way out.
For there is only the river
and its two great banks.
On the one
narrative, idyll
and the raging hope
of explanation
and conclusion.
On the other
the only single explanation
that spreads out
and spreads out
and spreads
into
itself.

III

◦

Sådan er her så stille i stilheden.
Det minder lidt om lyden i en pære,
hvor tråden brænder over,
men lyset er slet ikke tændt.
Bare stille, og regnen fra før,
som mit øre ikke rigtig kan huske,
destilleret, dateret og verdensløs.

◦◦◦◦

Kun rester af en elektrisk hvisken
i huset,
mens værelset helt af sig selv
holder stille og venter
på mit brev.
Kære forsvundne undren,
jeg må skabe min egen undren
eller være underlagt
samme forsvinden
i sproget
som senere i døden.
Uden at forstå
og uden at sammenligne.

◦◦

På gaden igen,
og over porten et hoved
med opspærret mund,

III

◦

So silent it is here in the silence.
It's a bit like the sound in a light-bulb
when the filament burns out
though the light is not switched on.
Just silent, and the rain from earlier on
that my ear cannot really remember,
distilled, dated
and worldless.

◦◦◦◦

Only the vestiges of an electrical whispering
in the house,
while the room quite of its own accord
stands still and waits
for my letter.
Dear departed wonder,
I must create my own wonder
or be subject to
the same disappearance
in language
as later in death.
Within understanding
and without comparing.

◦◦◦

In the street once more,
and above the gateway a head
with wide-open mouth

der sluger hvert ord
der bliver sagt.
Og mens denne måbende
stenfigur
betragter os
med samme
lidenskabelige apati
som den der skal til
for at gentage verden,
går vi
med den største
nøjagtighed
mellem duelort
og døde vagabonder
der ånder,
som om
vi viste hensyn
til den forsamlede
lasede frihed
ved at sprænge
den sidste
indadvendte lænke
og være tvungne
til at oversætte
alting tilbage
til sig selv.
Sådan står der i gården
hver nat mens vi sover
en palme.

oo

Palmen er stærk

that swallows every word
that is said.
And while this gaping
stone figure
considers us
with the same
passionate apathy
as the one needed
to repeat the world
we walk
with the greatest
precision
between the pigeon droppings
and dead tramps
that breathe,
as if
we were showing consideration
to the gathered
tattered freedom
by snapping
the last
introverted link
and being forced
to translate
everything back
to itself.
So every night while we sleep
there stands in the yard
a palm tree.

oo

The palm tree is strong

som vinden er grøn.
Raseriet vi engang
kaldte helligt.
Sproget der engang
havde retning.
Fremtiden der engang
faldt tilbage
på os selv.
Ligegyldigheden nu
da jeg selv har været med
rundt om solen
fireogfyrre gange.
Ligegyldigheden nu
da det lukkede kredsløb
slår dørene op.
Ligegyldigheden
i dette ulidelige
virkelighedsbillede.
Lær mig at gentage
fremtiden nu,
mens vi fødes.
Lad mit sind flyve op
i sin rede
inderst
i den susende krone.
Lad æggene lyse
med et efterlys
som mælket sol.
Lad vinden være grøn
og sorgen slukkes.

as the wind is green.
The rage we once
called divine.
The language that once
had direction.
The future that once
fell back
on ourselves.
The indifference now
as I myself have also travelled
forty-four times
around the sun.
The indifference now
as the closed circuit
throws open the doors.
The indifference
in this intolerable
picture of reality.
Teach me to repeat
the future now,
while we are born.
Let my mind fly up
to its nest
furthest
within the murmuring tree-top.
Let the eggs gleam
with an after-light
like milky sun.
Let the wind be green
and sorrow be quenched.

o o o o o

Men jeg ved ikke rigtig,
måske
er der mange kilometer
til den nærmeste edderkop.
Vi starter og længe
før solen står op
er vi uden for byen.
Og her undervejs mens vi går,
mens vi følges
med jorden,
der går på sin egen
lidt rullende måde
som dyr
gennem tåge,
bliver sindene
spundet
som en verden
omkring os.

IV

o o o o o

Her sidder vi så
i dette voldsomme enrum,
hvor løgene pukler
under jorden,
og venter.
Ved middagstid
da bjergregnen standser,

o o o o o

But I do not know for sure,
perhaps
there are many kilometres
to the nearest spider.
We begin and long
before the sun rises
we are outside the town.
And on our way while we walk,
while we accompany
the earth
that walks with its own
slightly rolling gait
like animals
through fog,
the minds are
spun
like a world
around us.

IV

o o o o o

So here we sit
in this intense solitude,
where the bulbs slave away
beneath the soil,
waiting.
Around midday
when the mountain rain ceases

står der en fugl
på en sten.
Ved aftenstid
da hjertet står tomt,
står der en kone
på vejen.
Hendes ansigt
er rynket og rundt,
og det ser ud
som om hun husker
sig tilbage
i tiden,
mens hun stille
regner efter,
hvornår
og hvorfor
hun mon sidst
så et menneske.
Så nikker hun
og går.

°°

Jeg ser anemonerne.
Jeg forestiller mig ikke
at anemonerne
ser mig,
men alligevel er der,
idet de ilter
skovluften
og i det smuldrende
efterbillede
som efter brændende

there is a bird
on a stone.
Around evening
when the heart stands empty
there is a woman
on the road.
Her face
is wrinkled and round,
and it looks
as if she is casting
her mind
back,
while she quietly
works out
when
and why
she possibly last
saw a human being.
Then she nods
and moves on.

°°

I see the anemones.
I do not imagine
that the anemones
see me,
but even so there is –
while they oxidise
the forest air
and in the crumbling
after-image
as after burning

magnesium
noget der siger mig,
at jeg er mere synlig

◦

Sig mig
at tingene
taler
deres eget
tydelige
sprog.

◦◦◦◦

Stenløven med øjne
så blinde som løg
under jorden
der bærer
fundamentet til huset,
og det underste
skridende kælderdyb
hvor de ældede spædbørn
piber som moderløse
munke og nonner,
og stenrankerne,
bladenes brudstykker
af rasende
lidenskabelig kulde,
som trevler
fra undejordens
lasede mund
der stum og tvær

magnesium –
something that says to me
that I am more visible

◦

Tell me
that things
speak
their own
clear
language.

◦◦◦◦

The stone lion with eyes
as blind as bulbs
beneath the soil
that bears
the foundations of the house,
and the lowest
sliding cellar depths
where the aged infants
whine like motherless
monks and nuns,
and the stone tendrils
the leaves' debris
of raging
passionate cold
that unravel
from the underground's
tattered mouth,
which mute and surly

og næsten som en sær
foranstaltning
svupper alverdens
kulturer
frem i lyset,
som en so
føder grise.
Hele denne hvisken
gennem mængden
af hinder
og hud,
hele dette menneskelige
røre
er vi tvunget til at kalde
for fryd og frydes,
jubel og juble,
lyst, nydelse, salighed, lykke,
og som mursejleren
der sover i luften
huse vores hjemløse
forstand i en drøm.

ooo

Allerede på gaden
med pengene knuget
i hånden,
og verden er et hvidt vaskeri,
hvor vi koges og vrides
og tørres og stryges,
og vandkæmmede
og prisgivne
fyger

and almost as some special
device
expels all sorts of
cultures
into the light,
like a sow
farrowing.
All this whispering
through the mass
of membranes
and skin,
all this human
mess
we are forced to call
joy and be joyful,
rejoicing and rejoice,
delight, pleasure, bliss, happiness,
and like the swift
that sleeps in the air
house our homeless
reason in a dream.

ooo

Already in the street
with the money clenched
in my hand,
and the world is a white laundry
where we are boiled and wrung
and dried and ironed,
and wet-combed
and forsaken
we drift

vi tilbage
i børnenes drømme
om lænker og fængsel
og befrielsens
hjertesuk,
og i følelsens
gnistbaner
kommer
ildslugeren
og cigaretpiseren
tilsyne,
og vi betaler
og skiller os fra det
med latter.

V

ooo

En omsorg
som den der skal til
for at gentage verden
Denne daglige ankomst
i alskens forklædning
af alt hvad der er
åbenbart,
kysk og kønnet
i ét.
Uhyrets
yndefulde drøm
om at færdes

back
into children's dreams
of chains and jail
and the deep sigh
of release,
and in emotion's
spark-gaps
the
fire eater
and cigarette eater
appear,
and we pay
and part from it
with laughter.

V

ooo

A solicitude
like that which is needed
to repeat the world.
This daily arrival
in every kind of disguise
of everything that is
obvious,
chaste and sexed
all in one.
The monster's
graceful dream
of moving

blandt menneskers
kærtegn.
Kysset
under de saftige
hvælvinger
hvor frøene
ligner
et landskab i hjernen.
Og hvis vi ikke vidste bedre,
gik vi en tur
i os selv
og mødtes dér.

oooo

Lille forstandige drøm,
når jeg aften efter aften
i min seng
tæller senge,
hvor mange
og hvor
jeg har sovet
i mit liv,
og alle disse steder
mens jeg sov,
har jeg drømt
på en drøm
der aften efter aften
nærmer sig
det samme sted,
selv i hospitalernes
kridtkamre
drømt den,

among human
caresses.
The kiss
underneath the juicy
vaults
where the frogs
look like
a landscape in the brain.
And if we did not know better,
we would go for a walk
inside ourselves
and meet there.

oooo

Small sensible dream,
when evening after evening
I count beds
in my bed,
how many
and where
I have slept
in my life,
and in all these places
while I slept
I have dreamt
of a dream
that evening after evening
approaches
the same place
even in the chalk chambers
of the hospitals
dreamt it,

og om morgenen
kun resten af en elektrisk hvisken,
når buketten bæres ind.

o o o o o

Indkøringen
af vejnettet
i mørke,
når hjemturen
er længere
og stjernerne
sender
på de blåhvide
vejskiltes
bølgelængder.
Af og til
stoppestedernes
lommer af lys.
En mand
med en kurv
der er tom.
En pige
med styrthjelm
og vindtøj
og på kinden
lidt indtørret salt
fra de forblæste
øjne.
Og her undervejs
mens vi følges
med jorden,
der åbenbart følges

and in the morning
only the remains of an electric whisper,
when the bouquet is borne in.

o o o o o

The running-in
of the road system
in the dark,
when the home trip
is longer
and the stars
transmit
on the wavelengths
of the blue-white
road-signs.
Now and then
the pockets of light
of the bus stops.
A man
with a basket
that is empty.
A girl
with a crash helmet
and windproof clothes
and on her cheek
a little caked salt
from the wind-whipped
eyes.
And here on our way,
while we accompany
the earth
that apparent accompanies

på sin egen
lidt rullende måde
med en sol
der for længst
er forsvundet,
er det at alt
af sig selv
glider ind
i din hånd
i min,
og linier fra
et atlas
over altidspresens
breder sig og
breder sig
og breder sig
som hjemkomst
i kroppen.
Og da vi kører
over floden,
siger du
at vi kører
over floden.
Mens det voldsomme
énrum
åbner sine sluser.

oo

Det er da så let
som ingenting
i april
det er egentlig

with its own
slightly rolling gait
with a sun
that vanished
long ago,
it is as if everything
of its own accord
glides into
your hand
into mine,
and lines from
an atlas
on the eternal present
spreads out
and spreads out
and spreads out
like a homecoming
in the body.
And when we drive
over the river
you say
that we are driving
over the river.
While the intense
solitude
opens its sluices.

oo

Well it is as easy
as anything
in April
it is really just

bare at gøre det
at gå der i skoven
som dengang
så let
som var det
ingen verdens ting
i april
at gå der
som dengang
med hinanden
i hånden
faktisk ingenting
at tale om
i anemonevinden
som om vi aldrig
var blevet skilt
fra hinanden
så let
som ingenting
i april fordi
de visner
så hurtigt
og i den iltede
skovluft
er pinjen af ild
som teksten er vild.

◦

Så legende let
som i en anden
slags hjerne
her

a matter of doing it
of walking there in the forest
as back then
as easy
as if it was the easiest
thing in the world
in April
of walking there
as back then
holding
each other's hand
actually nothing
worth mentioning
in the anemone wind
as if we had never
been parted
from each other
as easy
as anything
in April
because they wilt
so quickly
and in the oxidised
forest air
the pine is afire
as the text is wild.

◦

So effortlessly easy
as in another
kind of brain
here

på den steghede
legeplads
her
hvor enhver
i sin middagstime
åbner
den lukkede by
her
hvor de hedeste kampe
de raserede håb
efterligner glæden
og dens snappende
vejrtrækning.
Hvem ved
om ikke glæden
ved med sig selv
at den hedder
noget andet
her
hvor det hele
ånder idyl.
Sådan
mens jeg sidder
her på bænken
indsvøbt i verdens
frieste åndedræt,
og lydene saligt
koger over
i en anden slags
stilhed,
så varm,
og halvt i søvne
så støvet,

in the sweltering-hot
playground
here
where everyone
in his lunch hour
opens
the closed city
here
where the fiercest fights
the razed hopes
imitate joy
and its gasping
breath.
Who knows
whether or not joy
knows within itself
that it is called
something else
here
where everything
breathes idyll.
While
I just sit
here on the bench
enveloped in the world's
freest breathing,
and the sounds blissfully
boiling over
into another kind
of silence,
so warm,
and half asleep
so dusty

at floden tørrer ud,
går jeg tørskoet over,
og i ørknen
gør jeg holdt
under frugtpyramiden
og snuser.
Den bevogtes
af en hund
med hjul
under de lammede
bagpoter.
Og dér
mellem de klumpede
forpoter
ligger det granatæble
og lyser
som jeg ellers
ligeså stille
havde glemte.

VI

◦

Stille, men ingenting at finde
i den kostbare stilhed.
Kun et ekko af frost
som en gnækken.
En overvintret flue der venter,
men ingen der tænder lys
Indfald
i en verden af udfald,

that the river dries up,
I walk across dry-shod
and in the desert
I come to a halt
under the fruit pyramid
and sniff.
It is guarded
by a dog
with wheels
under its paralysed
hind paws.
And there
between its clubbed
front paws
lies the pomegranate
gleaming
that I otherwise
had very quietly
forgotten.

VI

◦

Silent, but nothing to be found
in the precious silence.
Only an echo of frost
like a grating noise.
A waiting fly that has survived the winter,
but no one who lights a light
Incoming ideas
in a world of outcomes,

indskydelser
i en verden af udskydelser,
glæden
i en verden af ældgamle
fængsler,
tilfældighedernes lyst styret
af den behændige nød,
grænser for alt
og kvælning
i selvdødt
postyr.
Af og til en enkelt
verdensløs person
der tænder lys
i sin hule
og fluen der dør
med smeltede
vinger
straks,
kun en knasen,
kun et ekko af frost,
når kroppen
fejes væk.
Og dog
havde alt
hvad vi følger med øjnene
tingene
ret,
friheden findes,
men alle
dens informationer
er hurtigere
end lyset

Impulses
in a world of expulsion,
joy
in a world of ancient
prisons,
wilful coincidences controlled
by deft necessity,
boundaries for everything
and suffocation
in a posture of
natural death.
Now and then a single
worldless person
that lights a light
in his cave
and the fly that dies
with molten
wings
at once,
only a crunch,
only an echo of frost
when the body
is swept away.
And yet
everything
we follow with our eyes
the things
were right,
freedom exists,
but all
its information
is swifter
than light

og når frem
fra den egentlig
herskende orden,
den vi
så hårdnakket
regner for
kaos,
før vi begynder
at tale.
Sådan
er enhver
revolution,
når den først
bryder ud,
en forklædt
åbenbaring,
en glæde
i det ydre
der aldrig
får gentaget
verden
inde
i ordenes indre,
fordi vores undren
bliver for stærk
og kaldes angst.
Hvem ved
om ikke døden
ved med sig selv
at den hedder
noget andet.

and arrives
from the truly
ruling order,
the one we
so stubbornly
think of as
chaos,
before we begin
to speak.
So
every
revolution
once it
breaks out,
is a disguised
revelation,
a joy
in the external
that never
gets the world
repeated
within
the inside of words
because our wonder
becomes too strong
and is called fear.
Who knows
whether or not death
knows within itself
that it is called
something else.

oo

En sorg
der taler
i klynger
af skjulende
lys.
Så enkelt at lyset
får øjet til at se,
at det er lyst
i det susende
mørke.
Så enkelt
at lyset er hurtigt
som øjet er et hul.
Så let
når det lukkede kredsløb
slår dørene op,
så let som ingenting,
som i det flerne
mimosernes
lysende
gravkupper,
verden
så dræbt
og begravet
på stedet
i lys,
lys
der står stille,
så let
i april,
i smertens
april,

oo

A sorrow
that speaks
in clusters
of concealing
light.
So simply that light
gets an eye to see
that it is light
in the murmuring
dark.
So simply
that light is as swift
as the eye is a hole.
As easy
when the closed circuit
throws the doors open,
as easy as anything,
as in the distant
mimosas'
gleaming
burial vaults,
the world
as killed
and buried
on the spot
in light,
light
that stands still,
as easy
in April,
in suffering's
April,

når mimoserne
ser mig,
som min mor
da jeg fødtes.
Og mens jeg tegner
og kortlægger
hele kontinenter
mellem slægten
og sorgen,
drejer revolutionen
i sin ophængning
og følelsen
der aldrig fører ud
er et øjeblik
ude
af sig selv
og belyst
i den døde,
utrøstelig
synlig,
og stilheden
har døre allevegne.

ooo

Utrøstelig
synlig
som omsorg
og gøremål,
kvindernes
lange
hukommelse,
kærtegn

when the mimosas
see me
as my mother
when I was born.
And while I draw
and map
entire continents
between my kin
and sorrow,
the revolution turns
on its hook,
and the emotion
that never leads out
is for a moment
outside
itself
and lit-up
in the dead person,
inconsolable,
visible,
and the silence
has doors everywhere.

ooo

Inconsolable
visible
as solicitude
and doings,
women's
long
memory,
caresses

og kys
på en anden
slags sprog,
som er tegnenes
eget.
Sådan
hver nat mens vi sover
som brød
der kommer sandheden
nærmest,
sådan
hver dag mens vi lyser
som rå og ubrugte
lagner,
gentages verden
i gentagelsens
verden,
tingenes
modige
godhed.
Brødet der spises
og spist
bliver til omhu.
Søvnen der soves
og sovet bliver blid
som en lænke er brudt.
Omtrent
som en vending
i vejret,
en glædelig
sejg retorik,
og enhver
revolution
i det stille.

and kisses
in another
kind of language,
which is the signs'
own.
So
every night while we sleep
as bread
that comes closest
to truth,
so
every day while we gleam
like raw and unused
sheets,
the world is repeated
in the world of
repetition,
objects'
courageous
goodness.
The bread that is eaten
and eaten
becomes care.
The sleep that is slept
and slept becomes soft
as a link that's been broken
Very much
like a change
in the weather,
a pleasant
viscous rhetoric,
and every
revolution
on the quiet.

o o o o

Den højtidelige
tydelige
frådende
rasen
og dens brudstykker
underlagt
samme forsvinden
i døden
som min undren
i sproget.
Denne hærgen
der må æde
den hærgede
verden
i sig igen,
mens maden
står urørt
og næsten som en sær
foranstaltning
på skrømt.
Sådan har jeg drømt
på en dødelig drøm
der aften efter aften
nærmer sig et sted
som er altid
det samme,
en skal
kysset tynd,
og da den brister,
breder grænsen
sig ud
til det den altid

o o o o

the solemn
clear
foaming
raging
and its debris
subject to
the same disappearance
in death
and my wondering
in language.
This ravaging
that must devour
the ravaged
world
into itself again,
while the food
stands untouched
and almost as some strange
device
at half-cock.
So have I dreamt
of a mortal dream
which evening after evening
approaches a spot
that is always
the same,
a shell
kissed thin,
and when it breaks
the boundary
spreads out
to what it always

har været,
et vandfald
af billeder,
virkelig,
et hus
gennem mængden
der bor og demonstrerer
og deler,
så fuldkommen synligt
for en undrende verden.

o o o o o

Med som til sprog
intet andet
end himmel,
ingen hamren
med knyttede
næver,
kun digtet
der frit
folder
fremtiden ud
som en faldskærm
af silke og stilhed,
en vifte
af skiftet belysning,
lidenskabelig
stjernesendt
stejl
ligegyldighed
spundet
til sind,

has been,
a waterfall
of images,
really,
a house
through the crowd
that lives and demonstrates
and shares,
so completely visible
to a wondering world.

o o o o o

With as language
nothing else
than sky,
no hammering
with clenched
fists,
only the poem
that freely
unfurls
the future
like a parachute
of silk and silence,
a fan
of shifted lighting,
passionate,
star-sent
stubborn
indifference
spun
into mind,

mens vi går
på vores egen
lidt rullende måde
rundt om solen.
Så er vi ved huset.

VII

o o o o o

Vi gør det så fint
som vi kan.
Vi bader,
gør rent,
fejer edderkoppen
ned,
og da regnen
hører op
går vi ud
på terrassen
og lytter
til floden.
På vejen
går en kone
forbi,
og lige der
til venstre
for de spirende
løgplanter
sidder der
en fugl

while we walk
with our own
slightly rolling gait
round the sun.
Then we are at the house.

VII

o o o o o

We do things as well
as we can.
We bathe,
do the cleaning,
sweep down the
spider,
and when the rain
stops
we go out
onto the terrace
and listen
to the river.
On the road
a woman
passes,
and just there
to the left
of the budding
bulbs
there is a bird
sitting

på en sten.
Og hele aftenen
under stjernernes
lys
studerer vi
kortet,
din hånd
i min,
og kroppene
i huset.

o o o o

Dækker bord
næste morgen
i læ
der hvor stenløven
ligger.
Skurer fundamentet
med vand
fra den plaskende
kumme.
Rydder op
i den inderste
kælder,
og får frugten
på plads
og sorteret,
i orden.
I middagspausen
lyden
af et spædbarn
der græder

on a stone.
And all evening
under the light of the
stars
we study
the map,
your hand
in mine
and the bodies
in the house.

o o o o

Lay the table
next morning
out of the wind
there where the stone lion
lies.
Scour the foundations
with water
from the plashing
cistern.
Tidy up
the innermost
cellar,
and put the fruit
in its right place
and sorted,
in order.
In the lunch break
the sound
of an infant
crying

fra naboens have.
Ved aftenmaden
bussen
der til sidst
holder stille
i det flerne.
En mursejler
kredser
i luften
over huset,
og lyden
af det evindelige
vandfald
stiger og falder
i kummen,
som du tegner,
så det ligner
en buket der bæres ind.

◦

Henter frugt op
fra frugtpyramiden
i kælderen.
Skærer den over
på midten
og vi spiser.
Lader granatæblet
ligge på mit bord.
Klipper legetøj
af lilla papir
og ruller tråden
op på trådrollen,

from the neighbour's garden.
At dinner
the bus
that finally
comes to a halt
in the distance.
A swift
describes
circles
above the house,
and the sound
of the eternal
waterfall
rises and falls
in the cistern,
which you draw
so it looks like
a bouquet that is borne in.

◦

Fetch fruit up
from the fruit pyramid
in the cellar.
Cut it into
two halves
and we eat.
Let the pomegranate
lie on my table.
Cut out toys
of mauve paper
and wind the thread
onto the reel,

dén du har leget
var et indviklet
spind
mellem sengen
og bordet.
Går hen
på den nærmeste
legeplads,
der hvor der sidst
var en hund
der var bedre
til fodbold
end drengene
selv.
Om natten
din snappende
vejrtrækning,
lyden
i de småbitte
ejendele
spredt rundt omkring,
lyden
af mig selv
og mit tøj,
mens jeg skriver et digt
på bagsiden af en tegning,
der forestiller noget
jeg ikke kan se.

oo

Slår dørene op,
det er køligt,

the one you have played
was an intricate
web
between the bed
and the table.
Go over
to the nearest
playground,
there where last time
there was a dog
that was better
at football
than the boys were
themselves.
At night
your gasping
breath,
the sound
in the tiny
possessions
spread round about,
the sound
of myself
and my clothes,
while I write a poem
on the back of a drawing
that depicts something
I cannot see.

oo

Throw open the doors,
it is cool,

april,
henter mælk,
koger æg
og leder
i avisen
efter datoen,
vejrudsigten,
alle de fremmede
dødsannoncers
navne.
Jorden er
fuldkommen hvid
af sol
og flyver op
ved det mindste.
Og jeg fortæller
dig igen
om anemonerne.
Om hvordan
vi lå i anemonerne
som børn.
Og du kan ikke rigtig
huske
om det du virkelig
husker
er anemonerne
fra sidst.
Og vi taler om
pinjen
midt i haven.
Måske er det vinden
den husker.
Måske er det lyden

April,
fetch milk,
boil eggs
and look
in the newspaper
for the date,
the weather forecast,
all the unknown
names in the
death notices.
The earth is
completely white
with sun
and flies up
at the slightest.
And I tell
you once more
about the anemones.
About how
we lay in the anemones
like children.
And you cannot really
remember
if what you really
remember
is the anemones
from back then.
And we talk about
the pine in the middle
of the garden.
Perhaps it is the wind
it remembers.
Perhaps it is the sound

den husker.
Et sted
mellem
pinje
vind
og ild.

ooo

På gaden
med pengene
knuget
i hånden,
køber brød
og lægger brødsmler ud
til de blålige
duer.
Betalder
for synet
af ildslugeren,
cigaretspiseren
og den døde vagabond
der ånder.
Hilser
på palmen
der suser
om natten.
Siger et par ord
til den måbende
stenfigur
øverst
over porten.
Ler

it remembers.
A place
between
pine
wind
and fire.

ooo

In the street
with the money
clenched
in my hand,
buy bread
and put out breadcrumbs
for the bluish
pigeons.
Pay
for the sight
of the fire eater,
the cigarette eater
and the tramp
that breathes.
Greet
the palm tree
that murmurs
at night.
Say a couple of words
to the gaping
stone figure
highest up
above the gateway.
Smile

og kommer stvrtende
ind
som forfulgte.
I det kvlige kvkken
ordner vi
og tilbereder maden.
Vi gr det s4 fint
som vi kan.
Med buketten p4 bordet
og det hele.
Og vi taler
vores eget
tydelige
sprog.
Hvem ved
om ikke tingene
ved med sig selv
at vi hedder
noget andet.

and come rushing
in
like people pursued.
In the cool kitchen
we fix
and prepare the food.
We do things as well
as we can.
With the bouquet on the table
and everything.
And we speak
our own
clear
language.
Who knows
whether or not the objects
know within themselves
that we are called
something else.